

မိုးမမြင်လေမမြင်

အမာမှာအသက်(၂၅)နှစ်အရွယ်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကတောင့်တောင့်တင်းတင်း၊တင်ကားကား၊
ရင်ထွားထွား၊အသားဖြူဖြူ၊အမူအရာအညာအရတို့ကသူများထက်သာသည့်အတွက်ယောက်ျားတကာကမက်စ
ရာဖြစ်နေလေ၏။

သို့ကြောင့်လည်းတိုက်ပိုင်၊ကားပိုင်၊ကုမ္ပဏီပိုင်ငွေရှင်ကြေးရှင်အသက်(၅၀)အရွယ်သူဌေးကြီးဦးဘမောင်ကရုပ်
ရည်ကလေးသနားကမားနဲ့ဆင်းရဲနေရှာတယ်ဆိုပြီးသနားရာကအစတစတစနဲ့မယားအ ရာကိုပေးကာ
ထွေးပိုက်ယုယလိုက်ရသည်မှာအမောပင်။

သို့သော်လည်း အမာသဘောကတော့ဒီလိုမဟုတ်၊သူ့သဘောသူလုပ်ချင်ရာလုပ်သည်။သွားချင်ရာ
ကိုအကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီးသွားသည်။ပြန်လာသောအခါဦးဘမောင်ကိုအပြေးသွား၍လည်ပင်းဖက်ပြီး ၄-
၅ချက်လောက်နမ်းပစ်လိုက်သည်နှင့်ဦးဘမောင်မှာပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ခါကျေနပ်ရရှာသည်။သူမ
သည်စားချင်ရာစားသွားချင်ရာသွား၊အပူအပင်မရှိစည်းစိမ်ချမ်းသာပြည့်စုံစွာနေရပါသော်လည်းအသက် ၅၀
ဖအေအရွယ်ကြီးကိုလင်လုပ်နေရ၍ ကျေနပ်မှုမရှိ၊ဒီလူကြီးကိုမှလင်မလုပ်ပြန်ရင်လဲ
ကိုယ်ပိုင်ကားစီးပြီးတိုက်ကြီးပေါ်မှာခုလိုစည်းစိမ်မျိုးခံစားနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။အဲဒီတော့အမာလုပ်ပုံကရှင်းလှသည်။
သက်တူရွယ်တူမောင်မောင်ဆိုသူနှင့်နောက်မီးလင်းနေသည်။ရှင်းရှင်းပြောရလျှင်လင်ငယ်နေသည်။သူ့လင်အဘိုး
ကြီးအလုပ်တိုက်သွားလျှင်အိမ်မှာပင်စခမ်းသွားကြသည်။အဘိုးကြီးအိမ်မှာရှိနေလျှင်အပြင်ထွက်၍လင်ငယ်နှင့်
ပျော်ပါးလေသည်။

တနေ့သောညနေခင်းဦးဘမောင်နှင့်အမာတို့အခန်း၌အမာသည်ဦးဘမောင်၏ညာဘက်ဘေးသို့
စောင်းလှည့်၍ညာလက်ဖြင့်လီးကိုဆုပ်ကိုင်ဖြစ်ညစ်လိုက်ရင်းကဦးဘမောင်၏ပါးကိုခက်ရွရွလေးနမ်းလိုက်ပြန်၏။
ဤတွင်ဦးဘမောင်သည်ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ခါအမာဘက်သို့လှည့်ပြီးလျှင်ဘယ်လက်ဖြင့်ဆွဲဖက်၍ပန်းရောင်သန်းနေ
သာအမာ၏ပါးလေးနှစ်ဖက်ကိုတအားပစ်၍ ၄-၅ချက်ဆက်ခါနမ်းရင်း
ခပ်တင်းတင်းဆွဲဖက်လိုက်ရာတွင်မိတောင်နေသောသူ့လီးကြီးမှာအမာပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့သွား
ထောက်မိလေ၏။

အဟင့် အဟင့်နဲ့လျှော့ပါအုံး ကိုကြီး

အမာကညာသံနှော၍ပြောလိုက်ရာဦးဘမောင်သည်ဖက်ထားသောလက်ကိုရုပ်လိုက်ပြီးအမာ၏ညာလက်က
လေးကိုဆွဲကာသူ့ပေါင်ကြားရှိလီးပေါ်သို့ထိုးတင်ပေးလိုက်၏။အမာကလည်းအလိုက်သိစွာလီးကိုဆုပ်ကိုင်ရင်းရှေ့
တိုးနောက်ငင်လုပ်ပေးလိုက်၏။

ဦးဘမောင်မှာခံကောင်းကောင်းနှင့်ခေတ္တမျှမှိန်းနေရာမှဘယ်လက်နှင့်အမာ၏ထမိန်အားအပေါ်သို့ဆွဲတင်လိုက်
ရာတွင်ထမိန်မှာခါးအထိရောက်လာသည်နှင့်ဦးဘမောင်နည်းတူအောက်ပိုင်းတွင်ခြေသလုံးသားမှပေါင်ရင်းအထိ
ဖြူဖွေးဖြောင့်စင်းနေသောအောက်ပိုင်းသားတို့မှာဘွားဘွားကြီးပေါ်လာလေတော့သည်။

ဤတွင်အမာကလည်းကိုင်ထားသောလီးကိုသူ့စောက်ဖတ်သို့တော့လိုက်ပြီးလီးထိပ်နှင့်စောက်ဖတ်နှပ်ခမ်းသား
တို့ကိုယပ်ခတ်သလိုပွတ်သီးပွတ်သလုပ်ပေးလိုက်ရာ၊

ဦးဘမောင်မှာအမာ့ကိုယ်ပေါ်သို့မှောက်ချလိုက်ရင်းရင်ချင်းအပ်၍လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်သိမ်းဖက်လိုက်လေသည်။

ဟင်းချစ်လိုက်ရတာရွတ် ရွတ် ရွတ်

ဦးဘမောင်သည်အားမလိုအားမရသက်ပြင်းကြီးချကာအမာပါးမလေးနှစ်ဖက်အားဘယ်ပြန်ညာပြန်ရွတ်ကနဲနေ
အောင်နမ်းလိုက်ပြန်၏။

အမာကလဲကိုကြီးကိုသိပ်ချစ်တာသိလား

အမာကလည်းသူ့မမျက်နှာပေါ်မိုးနေသောဦးဘမောင်၏နဖူးအားလက်ညှိုးကလေးနှင့်တောက်ခါ
ခရာတာတာဆိုလိုက်၏။

အမလေးအဲဒါတွေကြောင့်ဟောဒီအသက်ကလေးကိုချစ်လို့မဝနမ်းလို့မဝဖြစ်နေရတာ

ဦးဘမောင်ကပြောပြောဆိုဆိုပုတ်သင်ညိုခေါင်းညိမ့်ပြသလိုဆတ်ကနဲဆတ်ကနဲနေအောင်ငုံနမ်း
လိုက်ပြီးအတင်းဖက်၍ပါးချင်းအပ်ခါမျက်လုံးနှစ်ဖက်မှိတ်လျက်ခေတ္တညိမ် ပြီးဇိမ်ယူနေလိုက်ပြန်၏။

ဒီလောက်တောင်ဘဲလားကိုကြီးရယ်

အမယ်လေးမေးမှမေးရက်မလေ ဒီထက်မက အဆတာရာတောင်ပိုသေး၊ ဦးဘမောင်ကသူ့ညာ
ဘက်လက်အားအမာ့ကျောအောက်မှဆွဲနှုပ်၍နို့အုံပေါ်သို့တင်းပြီးဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်းခပ်တင်းတင်း
ညှစ်ခါဖြေလိုက်သည်။

အမယ်လေး ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကိုကြီးချစ်တာကလဲကြောက်စရာဘဲ၊

အမာသည်နာသွားသဖြင့်သူ့နို့အုံတလုံးကိုဆုပ်ကိုင်ဖြစ်ညှစ်နေသောလက်ကိုရုတ်တရက်ဖမ်းကိုင်
ထားလိုက်ရလေ၏။

သို့သော်လည်းဦးဘမောင်ကစုထွက်နေသောနို့အုံကြီးကိုတအုံလုံးပြုတ်ပါလာတော့မတတ်တဟင်းဟင်းနှင့်အ
တင်းဆုပ်၍ဆွဲနေလေ၏။အမာ့ခမျာမှာမျက်နှာတခုလုံးရှုံ့မဲ့နေရင်းအံကလေးကြိတ်ခါမှိတ်၍ခံနေရလေ၏။

အား နာတယ်ကိုကြီး နာတယ် နာတယ်

အဲဒါချစ်တာ သိလား ချစ်တာ ချစ်တာ ချစ်လွန်းလို့ဟောဒီမယားလေးကို

ဦးဘမောင်ကနို့ကိုလွှတ်၍မေးကလေးကိုဆွဲကာပြောရင်းအမာ၏နူးညံ့ဖြူဖြွေးနေသောပေါင်နှစ်လုံးကိုဆွဲကား
လိုက်၏။

အိုနေအုံးလေးကိုကြီး၊ အမာအင်္ကျီတွေရော၊ ကိုကြီးအင်္ကျီတွေပါကြေကုန်လိမ့်မယ်၊ကိုကြီး
အင်္ကျီတွေချွတ်လိုက်ပါအုံး၊အမာလဲချွတ်လိုက်အုံးမယ်၊

ဦးဘမောင်နှင့်အမာတို့သည်အဝတ်အစားများကချွတ်လိုက်ရာနှစ်ယောက်စလုံးကိုယ်တုံးလုံး
ဖြစ်သွားလေ၏။အမာသည်မတ်ထောင်၍ထိပ်ဝပြနေသောလီးကြီးအားလှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး၊

ဟောဒါကြီးကတော်တော်ကဲတယ်၊ ဟုပြောရင်းလီးကိုညှစ်ညှစ်ဆုပ်ပေးလိုက်၏။
ဦးဘမောင်ကလည်းအကြောင်းလေးအထင်းသားနှင့်ဝါဝင်းမို့မောက်လျက်ရှိသောအမာ၏စောက်ဖုတ်ကိုလှမ်းနှိုက်
လိုက်၏။

ဟောဒါလေးကကောင်းတာကို
အို အမာငရဲကြီးပါ့မယ်၊ ကိုကြီးကလက်ကြီးနဲ့
အမလေး လင်မယားချင်းဘဲဟာ အမာကကိုင်ခိုင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုကိုင်တာဘဲ
ကဲ ကိုကြီးသဘောပါဘဲ အချစ်တုံးကြီးရယ်
အမာကပက်လက်ကလေးအသာမှေးပြီးညိမ်ညိမ်ကလေးနှင့်ခံရန်အသင့်ဖြစ်နေ၏။
ဦးဘမောင်အမည်ခံအဘိုးကြီးသည်ဖေါင်းဖေါင်းကလေးဖြစ်နေသောစောက်ဖုတ်ကလေးကိုခပ်ရွှေပွတ်ပေးရင်း
ဝင်းမို့မောက်စူကြွလျက်ရှိသောနှို့အုံကြီးကိုပါးစပ်နှင့်စုပ်ပေးနေရာမှမနာတနာလေးကိုက်လိုက်လေ၏။

ယားတယ် ကိုကြီးရဲ့
အမာကမျက်လုံးမဖွင့်ဘဲမှိန်းနေရာမှပြောလိုက်၏။
ဟင်း ဟင်း ဟင်း
ဦးဘမောင်သဘောကျသွားလေသည်။
အမာ အချစ်ကလေး
ရှင် ကိုကြီး
ကိုကြီးကို ချစ်တယ်နော်
ချစ်တာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့
ဦးဘမောင်သည်တဏှာစိတ်များတားမရအောင်ထလာသည့်အတွက်ဖြူဝင်းဖြောင့်စင်းလျက်ပက်လက်က
လေးမှိန်း၍နေသောအမာ၏ကိုယ်ပေါ်သို့တက်၍မှောက်လိုက်လေတော့သည်။

အင့် ဦးဘမောင်ကသူ့ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့်တက်မှောက်လိုက်၍အမာ့ခမျာအင့်ကနဲဖြစ်သွားရှာ၏။
သို့သော်လည်းသူ့အလိုလိုက်မှကိုယ်အလိုကိုလည်းလိုက်လျော့မည်ဖြစ်သည့်အတွက်ရမက်စော
ကြွနေသောဦးဘမောင်အားသဘောကျသွားအောင်အမာသည်နှုတ်လုံးကိုထောင်၍ပေါင်ကားပေး
လိုက်၏။ငှင်းနောက်ဦးဘမောင်၏လီးကိုကိုင်ကာသူမ၏စောက်ပတ်ဝသို့တော့ပေးလိုက်လေသည်။

ကဲ တည့်ပြီကိုကြီး ထည့်တော့လေ။
ထိုအခါကျမှဦးဘမောင်သည်အမာ၏လက်မောင်းအိုးနှစ်ဘက်အားဆုပ်ကိုင်၍ဆွဲပြီးဖင်ကိုတွန်း
ထည့်လိုက်ရာလီးမှာတန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်သွားလေ၏။ဦးဘမောင်ကအချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲခပ်
သွက်သွက်ကလေးထိုး ထိုးသွင်းရင်းအမာ၏ပါးနှစ်ဘက်အားဆက်ခါဆက်ခါဘယ်ပြန်ညာပြန်နမ်း
နေရာအမာ၏ခေါင်းလေးမှာဘယ်ညာရမ်းနေရုံသာမက၊ အင့် ကနဲ အင့် ကနဲ
နေအောင်အဆောင့်အလိုးခံနေရလေသည်။

ဦးဘမောင်သည်ပဌမမိသွက်သွက်လက်လက်လိုးနိုင်ရုံမကအမာကလည်းအောက်မှနေ၍ကော့
ကော့ပေးနေသည်အပြင်ပြုံးတုံတုံမခိုတရိုမျက်နှာပေးထားကားပါးကလေးများပင်ထိုးပေးလိုက်မော့ပေးလိုက်ရီ
လိုက်ပြုံးလိုက်လုပ်ပေးနေရာ၊ဦးဘမောင်မှာဒီနေရာတွင်အသက်ထွက်ချင်ထွက်သွားပစေ၊
ဟူသည့်သဘောဖြင့်တအားကန်းကြုံး၍လိုးနေ၏။

အမာ

ရှင် ကိုကြီး

ကောင်းရဲ့လား

အို သိပ်ကောင်းတာဘဲ ဘယ်လိုကောင်းမှန်းမသိဘူး၊အမာဖြင့်ကောင်းလိုက်တာအရသာကိုရှိနေ တာဘဲ၊
ဒါကြောင့်မို့ကိုကြီးကိုချစ်တာ သိလား။

ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ

ဦးဘမောင်မှာဘဝင်ခိုက်အောင်အကြိုက်တွေသွားသဖြင့်တဟဲဟဲနှင့်ဖြစ်နေ၏။အမာမှာလည်းဦးဘမောင်သည်
အသက်ကြီးပေမဲ့လီးကတော့လိုးနိုင်၊ထိုးနိုင်နေသဖြင့်တခါတလေအဘိုးကြီးစိတ်ပါ
လက်ပါဆောင့်လိုးလိုက်သည့်အခါများတွင်အောင့်အောင့်သွားသည်အထိခံနေရ၍အရသာတွေပြီး
ကောင်းလာလေ၏။

ကိုကြီး

အမာကမျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီးခေါ်လိုက်၏

ဟင် ဦးဘမောင်ကအလိုးမပျက်ဆက်၍ဆောင့်နေရင်းကထူးလိုက်၏

မောပလား ဟင်

မောပါဘူးသိပ်ကောင်းတာဘဲ

အဟင့် အဟင့်ကောင်းလိုက်တာကိုကြီးရယ်၊ နာနာဆောင့်၊တအားလိုး၊တအားလိုးစမ်ပါ၊
အမာသည်ပြောရင်းနှင့်ပင်ဦးဘမောင်၏ကျောပြင်ကြီးကိုတအားဖက်၍ဖင်ကိုကြွကြွပြီးကော့
ကော့ပေးလိုက်ရာဦးဘမောင်မှာအမာ၏ပခုံးကိုဆွဲကာအားရပါးရလိုးနေလေတော့၏

ဆောင့် ကိုကြီး ဆောင့်ဆောင့် ၊အား ကောင်းလိုက်တာကိုကြီးရာ ကိုကြီး

ဟင်း

လိုးပါ ကိုကြီးရဲ့လိုးပါ နာ နာ အမာကောင်းလွန်းလို့ပါ၊

လိုးတာဘဲ ကိုကြီးလဲသိပ်ကောင်းတာဘဲ အရသာကိုရှိနေတာဘဲ

ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း နာနာတအား ဆောင့်လိုးရမှာဘဲ

အမာမှာကောင်းလာသည်နှင့်အမျှအဘိုးကြီးမှာနသိုးကြီးပမားရှိသမျှအားတရမှမထားတော့ဘဲ
အားရပါးရထိုးသွင်းရင်းတအား တအား ဆွဲ၍ ဆွဲ၍ ဆောင့်လေတော့၏။

အမာမှာခေါင်းရင်းဘက်သို့တွန်းတွန်းတင်နေသကဲ့သို့ရွေရွေသွားရင်း

ဖတ် ဖတ် ဖတ် ဖတ်၊ ဟူသောအသံများကျယ်လောင်စွာပင်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

အမလေး၊ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် အဲဒါကောင်းတယ်ကိုကြီး၊အဲဒီအတိုင်းလိုးပါကောင်း
လိုက်တာကိုကြီးရာဆိမ့်နေတာဘဲ၊ကိုကြီးလီးကြီးကဘယ်လိုကောင်းမှန်းမသိဘူး
အမာ၏ပလီပလာတီတီတာတာအရောအညှအပြုအစုလေးတွေကြောင့်ဦးဘမောင်မှာတဟင်းဟင်း
နှင့်တအားထိုး၊တအားလိုး၊တအားဆောင့်လေရာ၊နောက်ဆုံးအရပ်ကြီးကြီးပြတ်သလိုအမာ့ဗိုက်ပေါ်မှာခြေပစ်
လက်ပစ်ဖြစ်ခါမလှုပ်မရှက်ပက်လက်ကလေးပျော့ခွေညိမ်သက်လျက်ရှိနေလေတော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါအမာ၏မျက်လုံးလေးများသည်မှေးမှိတ်နေရာမှပွင့်လာပြီးဦးဘမောင်၏ကိုယ်ကြီးကို
လက်နှင့်တွန်းရင်း၊

ဖယ်တော့လေ ကိုကြီးအမာအသက်ရှူကြပ်လှပြီ၊ ဟုဆိုလိုက်လေရာ၊

ဦးမောင်မှာဘေးသို့လိမ့်ဆင်းလိုက်ပြီးဟောဟဲဟောဟဲနှင့်မောနေရာမှနောက်ဆုံးတခေါခေါနှင့်
အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ဖါးပျံမလေးအမာကတဏှာအိုးဦးဘမောအားအတတ်နိုင်ဆုံးခရာတာတညုတုလုပ်ပြီးတတ်နိုင်သမျှသူ့အလို
ကျဖြစ်လာအောင်ဆွဲဆောင်ထားသည်နှင့်အမျှဦးဘမောင်ကလည်းဘာမဆိုအမာ့အလိုကျဖြစ်စေရ၏။အမာမှာအ
ဖိုးကြီးကိုလင်လုပ်၍အမြတ်ထုတ်စရာကားပစ္စည်းဥစ္စာတိုက်တာအဆောက်အဦများပင်ဖြစ်လေသည်။သို့သော်
အေးအေးလူလူမပူမပင်ရာဘဲသူ့စိတ်တိုင်းကျစားသောက်သုံးစွဲနေရသည်မှအပ၊တိုက်ကြီးကိုသော်၎င်းကားကြီးကို
သော်၎င်းကုမ္ပဏီကြီးကိုသော်၎င်း၊ဘဏ်ရှိငွေများအားလုံးကိုသော်၎င်း၊တခြားသူများအားအငှားချထားသောတိုက်
တာခြံမြေဟူသမျှတို့ကို၎င်းသူ့အတွက်
မည်သို့အကျိုးခံစားရန်စီမံထားသည်ကိုခုထိမသိရသေး၊ဤကိစ္စကိုမကြာခဏတဖွဖွမေးကြည့်သော်လည်း
ဦးဘမောင်ထံမှ၊

ခုလဲလိုလေသေးမရှိစိတ်ရှိလက်ရှိသဘောရှိသုံးစွဲနေရတဲ့နောက်ဘာလိုသေးလဲအမာရာ၊ဒါတွေကို
ကြီးကြည့်ပြီးစီမံထားပါတယ်မပူပါနဲ့၊ ဟူသောမတင်မကြအားရစရာမကောင်းသောအဖြေများကိုသာ
ရသဖြင့်မကျေနပ်နိုင်သေးပေ။

၎င်းနောက်သူ့လင်ဦးဘမောင်မှာတဏှာစိတ်တွေဘက်လောက်များများ၊သူ့ကြိုးစားပမ်းစားရှာဖွေ
ထားလို့ရတဲ့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ပေါ့ပေါ့ဆဆသဘောမထားဘဲလေးလေးနက်နက်စဉ်းစဉ်းစားစားနဲ့စီမံထားလိမ့်
မယ်၊ ဟူသောအတွေးကသူ့ခေါင်းထဲကမထွက်သည့်အတွက်၊ဖအေလောက်အရွယ်ကို
လင်လုပ်ထားရသည်မှာသူ့အဘို့ဘယ်အထိအကျိုးအ မြတ်ရပါ့မလဲ၊ဟူသောအဖြေကိုသာသိချင်နေ လေ၏။

ဦးဘမောင်ကားအချိန်မှန်မှန်အလုပ်တိုက်သို့ရောက်လျက်ရှိလေသည်၊

ကလင် ကလင် ကလင် ကလင်

ဦးဘမောင်သည်တယ်လီဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်၏။

ဦးဘမောင်ကုမ္ပဏီကပါခင်ဗျာ

ကိုကြီး အမာပါ

အော် အမာလား

ဟုတ်တယ်ကိုကြီး အမာလေ၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီသွားမလို့၊ အဲဒါကိုကြီးကိုပြောတာ၊

ကိုကြီးကော မလိုက်ရဘူးလား

အို ကိုကြီးကလဲအလုပ်ပျက်ခံလို့၊ အမာလဲအခုဘဲပြန်လာမှာပါ၊ တော်ကြာသူငယ်ချင်း တွေက ဒီကောင်မမာနကြီးသွားလို့၊ ဒို့ဆီတောင်မလာတော့ဘူးလို့ပြောနေမှာစိုးလို့ပါ၊ နော် ကိုကြီးနော် နော် သွားပါဗျာ သွားပါ ဒီလိုဆိုကိုကြီးအေးအေးဆေးဆေးမှဘဲပြန်ခဲ့တော့မယ်၊ စောစောပြန်လဲအမာ မမှရိဘဲ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ကိုကြီးကအဲဒီလိုသဘောကောင်းလွန်းလို့ ကိုကြီးကို ခစ် ခစ် ခစ် အမလေး ဒီလောက်ဆိုသိပါပြီ၊ ကဲ ကဲ သွားတော့၊ သွားတော့ စောစောပြန်ခဲ့ကွယ်။ ဤသို့နှင့်ပင်အမာသည်ကျော့နေအောင်ဖိးလိမ်းပြီး အပြင်ခရီးကိုထွက်ခဲ့ပြန်လေသည်။ မြို့လယ်ခေါင်မှတိုက်တလုံး၏အပေါ် ဆုံးထပ်အခန်းတခန်းထဲရှိပုကလက်ကုလားထိုင်တလုံးပေါ်တွင်ထိုင်နေသူ လူတယောက်မှာသောက်စားထားသောအရက်ရှိန်နှင့်ဇိမ်ခံရင်းမျက်နှာကျက်ဆီသို့အဓိပ္ပာယ်မရှိမော့ကြည့်နေလျက် ရှူသွင်းထားသောစီးကရက်မီးခိုးကိုဖြေးဖြေးခြင်းမှုတ်ထုတ်နေလေ၏။

ကိုကိုမောင်တယောက်ကော

ထိုလူသည်ကြည်လင်သည့်အသံရှင်ဘက်သို့ဖြေးသွင်းစွာကြည့်လိုက်မိသည်နှင့်ရှက်သလိုလို ကြောက်သလိုလိုရိုးတိုးရှန်တန်ဖြစ်သွားလေသည်။

အော် အမာပါလား လာလေ

ကိုကိုမောင်ရော

ချစ်မောင်ကသူ့ဟာသူသဘောကျသွား၍ဟားတိုက်ရီလိုက်လေ၏။

ကိုကိုမောင်ရောကိုချစ်မောင်ပါ ဘယ်လောက်အထိလွတ်နေကြတယ်ဆိုတာအမာလဲရိပ်မိပါတယ်၊

ထိုအခိုက်ချစ်မောင်သည်အမာ့တကိုယ်လုံးကိုသိမ်းကြုံးစုစိုက်ကြည့်နေသည်အတွက်အမာမှာမ နေတတ်သလိုဖြစ်သွားလေ၏။

အမာသည်အင်္ကျီလက်ပြတ်ကိုဝတ်ဆင်ထားသဖြင့်လက်မောင်းအိုးကြီးများကပြည့်ဖြိုးဝင်းဝါနေ သည်မှာဆုပ်ချင်ကိုင်ချင်စရာကောင်းလှ၏။ ဒီကြားထဲကအင်္ကျီကပါးသမိုနို့နှစ်လုံးကလည်းဘော်လီအင်္ကျီကြားမှ အုံပါကြွပြီးလျှံထွက်နေသဖြင့်နို့အုံတဝက်လောက်ကိုမြင်နေရ၏။ သူမသည်လက်ကလေးကိုမပြီးခေါင်းကိုကိုင် လိုက်သည့်အခါများမှာတော့ဂျိုင်းကြားမှအမွှေးနုလေးတွေနှင့်စုပ်နေသောပေါင်ဒါကအမွှေးသားဒါတွေကိုသွားရည် ယိုနေ၍လားမသိ၊ ချစ်မောင်စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။

နေပါအုံး အမာကမလာတာကြာသွားလို့လားမသိဘူး၊ အရင်ကနဲ့တောင်မတူဘူးလှလို့ဝလို့ဖြစ် နေပါလားဟု အရက်ခိုးနှင့်ဒယ်ဒိုးကြီးပြောချလိုက်၏။

အမာကဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်းကသူ့ကိုကိုမောင်ကိုဘဲထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။

ကိုကိုမောင်လား နယ်ကိုခဏသွားတယ်၊မကြာပါဘူးနောက်သုံးလေးရက်လောက်ဆိုပြန်ရောက် လာမှာဘဲ၊
ဘယ်နယ်လဲ ဘာကိစ္စနဲ့သွားတာလဲ။ အမာကမေးလိုက်ပြန်သည်။
ကျနော်လဲမမေးလိုက်မိဘူး အမာသိတဲ့အတိုင်းဘဲ၊ ဒီမှာသူနဲ့ကျနော်လူလွတ်နှစ်ယောက်ထဲနေ
ကြတော့၊တခါတလေကျနော်မရှိတုံးသူသွားစရာရှိရင်၊ကိစ္စလေးရှိလို့သွား တယ်၊ အော် ကိစ္စလေးနဲ့ရှိလို့ပါ၊
ဘာကိစ္စဆိုတာကျနော်သုံးလေးရက်နေမှပြန်ရောက်မယ်၊ဒါမှမဟုတ်ဆယ်ရက်
လောက်ကြာမယ်ဆိုတာလောက်ဘဲစာနဲ့ရေးထားခဲ့တယ်၊ ကျနော်ကြတော့လဲဒီလိုဘဲ။
ဒီလိုဆိုရင် ကိုချစ်မောင်တို့ဟာကသိပ်ဟန်ကြတာဘဲနော်
ဘာဖြစ်လို့လဲ
သိပ်လွတ်လပ်ပြီး အူအပင်မရှိတာကိုပြောတာပါ
လွတ်လပ်လွန်းအားကြီးတော့လဲ၊အထိမ်းမရှိဘဲ၊ တခါတလေလွတ်လွတ်နေသေးတယ် ဟား ဟား ဟား
အမာကြည့်ရတာအရင်ကနဲ့ပိုပြီးလှလာတယ်
အိုကိုချစ်မောင်ထင်လို့ပါ၊ အမာအရင်ကလိုပါဘဲ
မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး အရင်ကနဲ့ကိုမတူဘူး၊ပိုပြီးဝလာတယ်၊လှလဲလှလာတယ်။
အမာကဘာမျှပြန်မပြောသော်လည်းသဘောကျသလိုရှိနေ၏။
ကဲ ရောက်တဲ့အခါဖြေးဖြေးပေါ့ကျွန်တော်ကော်ဖီဖျော်လိုက်အုံးမယ်၊ခဏလေးနေအုံး နော်၊
ပျင်းရင်အဲဒီမှာစာအုပ်လေးဘာလေးကြည့်နေအုံးပေါ့ဗျာ
အိုနေပါစေကိုချစ်မောင်ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ကျမကသောက်ချင်ပါဘူး၊နောက်ပြီးဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ။
ဧည့်သည်မဟုတ်လို့ရင်းရင်းနှီးနှီးဧည့်ခံရတာပေါ့အားမနာပါနဲ့
အမလေး၊ အားမနာပါဘူး၊ ဒီအိမ်လဲ ကျမအိမ်တိုင်းဖြစ်နေပါပြီ။
အမာပြောသည်မှာလည်းမှန်ပါသည်။ဤအိမ်မှာအမာအိမ်တိုင်းဖြစ်နေလေပြီ။အမာမှာမကြာမ
ကြာရောက်လာသည်။သူ့ ကိုကိုမောင်ရောကိုချစ်မောင်နှင့်ပါဝိုင်းဖွဲ့၍ရယ်ကာမောကာစားကြသည်။
နောက်ပြီးကိုချစ်မောင်ကရှောင်ပေးသည်၊သူနဲ့ကိုကိုမောင်တို့ပျော်ကြသည်၊သူ့အိမ်လိုသဘောထား
ကာလွတ်လပ်စွာနေထိုင်သည်၊အိပ်ခန်းရေချိုးခန်းကအစဘုရားစင်အထိပြုပြင်စရာမရှိသည်တို့ကိုပင်
ပြုပြင်ပေးသွားသည်။ထို့ကြောင့်အမာအဖို့ဤအခန်းသည်သူ့အခန်းလိုဖြစ်နေသည်မှာမဆန်းတော့ပါပေ။
ကဲ ထိုင်အုံးနော် အမာ
ချစ်မောင်ကပြောပြောဆိုဆို ကုလားထိုင်လက်တင်ကိုလက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ထောက်ခါ
အားယူထလိုက်ရာအရှိန်လွန်၍ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကြသွားလေ၏။
အို အို ကိုချစ်မောင်ဘာဖြစ်လာလဲ
အမာကရုတ်တရက်မထနိုင်ဘဲဖြစ်နေသောချစ်မောင်ထံသို့သွား၍ပုခုံးနှစ်ဘက်ကိုမပြီးထူပေးလိုက်ရာ၊ထောင်း
ကနဲထွက်လာသောအရက်နံ့ကိုစူးစူးဝါးဝါးခံစားလိုက်ရ၏။

အား ကိုချစ်မောင်တယောက်ထဲလွတ်နေတာကိုးဒါနဲ့များအမာ့ကိုကော်ဖီဖျော်တိုက် အုံးမလို့တဲ့၊ ကဲ လာ
လာ အိပ်ယာပေါ်သွားလဲ့နေလိုက်အုံး

ချစ်မောင်သည်အမာ့ကိုအားပြု၍ထလိုက်သော်လည်းသူ့ကိုယ်သူ့မဟန်နိုင်သဖြင့်အမာ့ကိုဖက်၍မှီရင်းအခန်း
ထဲသို့သိုင်းကွက်နင်းသလိုတလှမ်းချင်းလှမ်းနေလေရာ၊

အမာမှာမနေသာ၍ထူရုမရုတွဲရသော်လည်းချစ်မောင်၏လက်ကြီးများကသူ့ကိုအတင်းအကြပ်
ဖက်ထားသည့်အတွက်ရင်ထဲမှာတဒိတ်ဒိတ်နှင့်ခုန်နေလေ၏။ဘာဖြစ်လို့မှန်း တော့မသိ

စောစောက အကောင်းအောင်းမေ့နေတာ၊ အတော်ဟန်ကောင်းတယ်၊ ခုနအတိုင်းသာထိုင်
ပြီးစားကားပြောနေရင်အနံ့မရမခြင်းအမာလဲသိမှာမဟုတ်ဘူး

သိတော့ကော၊ ချစ်မောင်ကကြားဖြတ်မေးလိုက်၏။

သိလဲ သိ သိဘဲပေါ့

ဟား ဟား ဟား ဟား

ချစ်မောင်ကအဓိပ္ပါယ်မရှိရယ်လိုက်၏

မနိုင့်တနိုင်နှင့်တွဲလာသောအမာမှာလည်းအိပ်ယာကုတင်သို့ရောက်သည်နှင့်

ကဲ ကိုချစ်မောင် အိပ်လိုက်၊အိပ်ပျော်အောင်သာအိပ်လိုက်တော့၊ ဟုဆို၍ချစ်မောင်ကို
ကုတင်ပေါ်သို့တင်ပေးလိုက်သည်။

ချစ်မောင်ကလည်းအမာ့အားဖက်ထားသောလက်ကိုမလွှတ်ဘဲ ဘုံးကနဲလဲ့ချလိုက်ရာ
အမာ့ကိုယ်လေးပါချစ်မောင်ပေါ်သို့ထပ်လျက်သားပါသွားလေ၏။

ဤတွင်ချစ်မောင်ကကိုယ်ကိုတဖက်သို့လှိမ့်လိုက်ရာအမာမှာချစ်မောင်အောက်ရောက်သွား၍သူ့အပေါ်မှချစ်မ
မောင်ကထပ်လျက်သားဖြစ်သွားလေတော့၏။

ကိုချစ်မောင် ကိုချစ်မောင်ဖယ်ပါအုံး၊ အမာ ထပါရစေအုံး

အမာမှာချစ်မောင်၏ကိုယ်ကြီးကိုတွန်းဖယ်လေသည်၊

ဟင်း နေပါအုံးလေ၊ ချစ်မောင်ကအေးအေးဆေးဆေးပင်ပြောလိုက်၏

ဘာနေရမှာလဲ ဖယ်ပါကိုချစ်မောင်၊ ဖယ်ပါ

အမာကအတင်းတွန်းပြီးရုန်းလေသည်။ချစ်မောင်ကိုယ်ကြီးကတအားဖိထား၍အမာမှာမဲ့ရှုံ့ရုန်းကန်နေသော်
လည်းချစ်မောင်အောက်မှမလွှတ်သေးပေ။

ကိုချစ်မောင် ရှင်ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ဖယ် ဖယ် ခုဖယ်၊အမာမှာဒေါသသံများပါလာ၏။

ဘယ်လိုမှမလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ ချစ်လို့ပါ

ချစ်မောင်ကမဖယ်သည့်အပြင်ဖက်၍ပင်ထားလိုက်၏

ဟင်း ရှင် ရှင် လူယုတ်မာ၊ ဖယ် လွှတ်၊

အမာကတော့ရုန်းလျက်ပင်၊ ရုန်းကန်နေဆဲ။

